

MALAMANDRA

THOMAS
TAYLOR

Albatros

Malamandra

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatros.sk
www.albatrosmedia.sk

Thomas Taylor

Malamandra – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

MALAMANDRA

MALAMANDRA

Thomas Taylor

Albatros

Copyright © 2019 Thomas Taylor

Published by arrangement with Walker Books Limited, London SE11 5HJ.

All rights reserved. No part of this book may be reproduced, transmitted, broadcast or stored in an information retrieval system in any form or by any means, graphic, electronic or mechanical, including photocopying, taping and recording, without prior written permission from the publisher.

Cover illustrations © 2019 George Ermos

Reproduced by permission of Walker Books Ltd.

www.walker.co.uk

Translation © Jana Petrikovičová, 2019

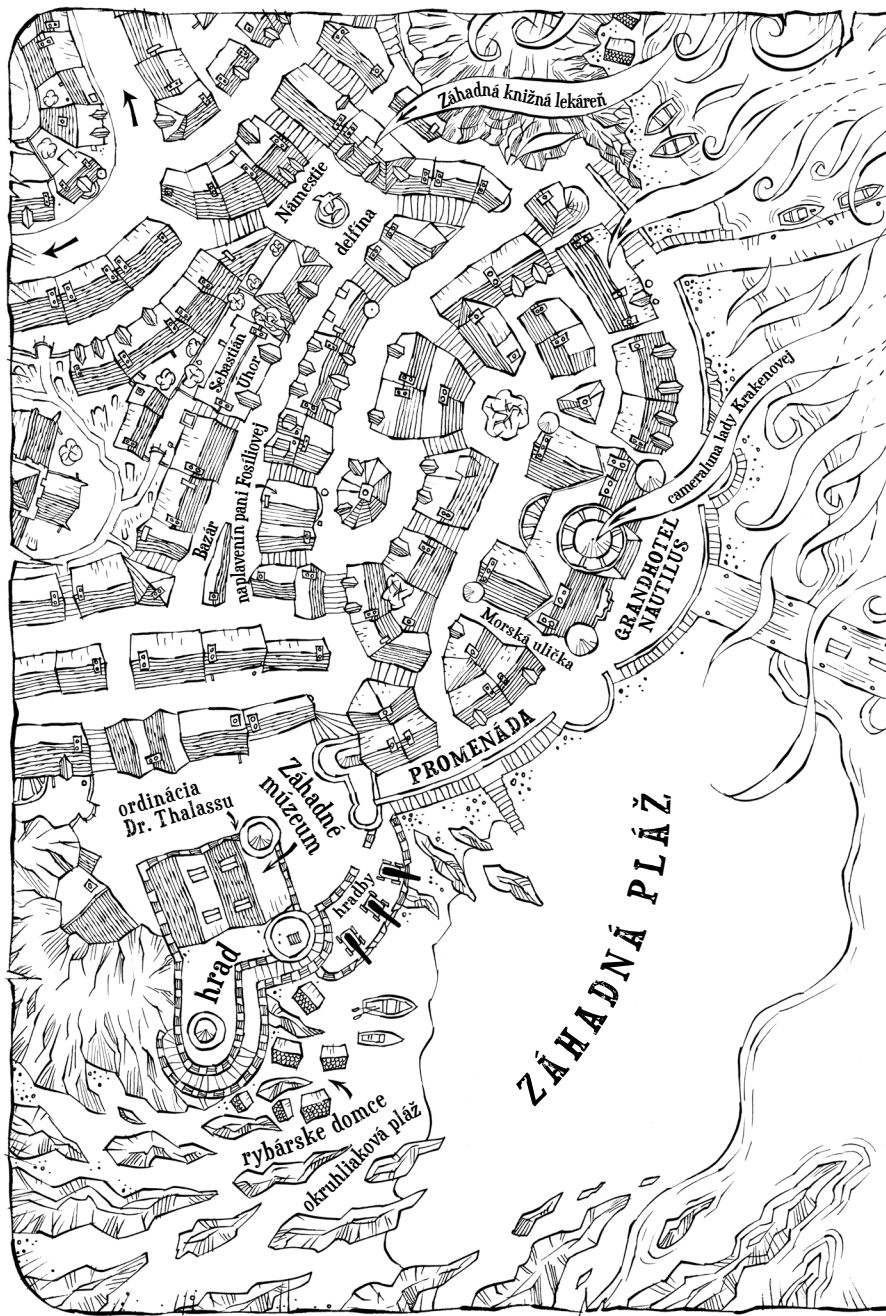
ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1444-0

ISBN e-knihy 978-80-566-1501-0 (1. zverejnenie, 2019)

Pre Celiu — *T. T.*

Záhľadná knižná lekáreň

Námestie delфина

Ulica Sv. Anstian

Ulica pani Fosillovej

Bazar

Cameralna lada Kravkovej

GRANDHOTEL NAUTILUS

Morská ulička

PROMENÁDA

ordinácia Dr. Thalassu

Záhľadné múzeum

hrad

hrady

rybárske domce

okružniaková pláž

ZÁHADNÁ PLÁŽ

prístavná hrádza

MAPA

ZÁHADA nad MOROM

M O R S K Ý O P A R

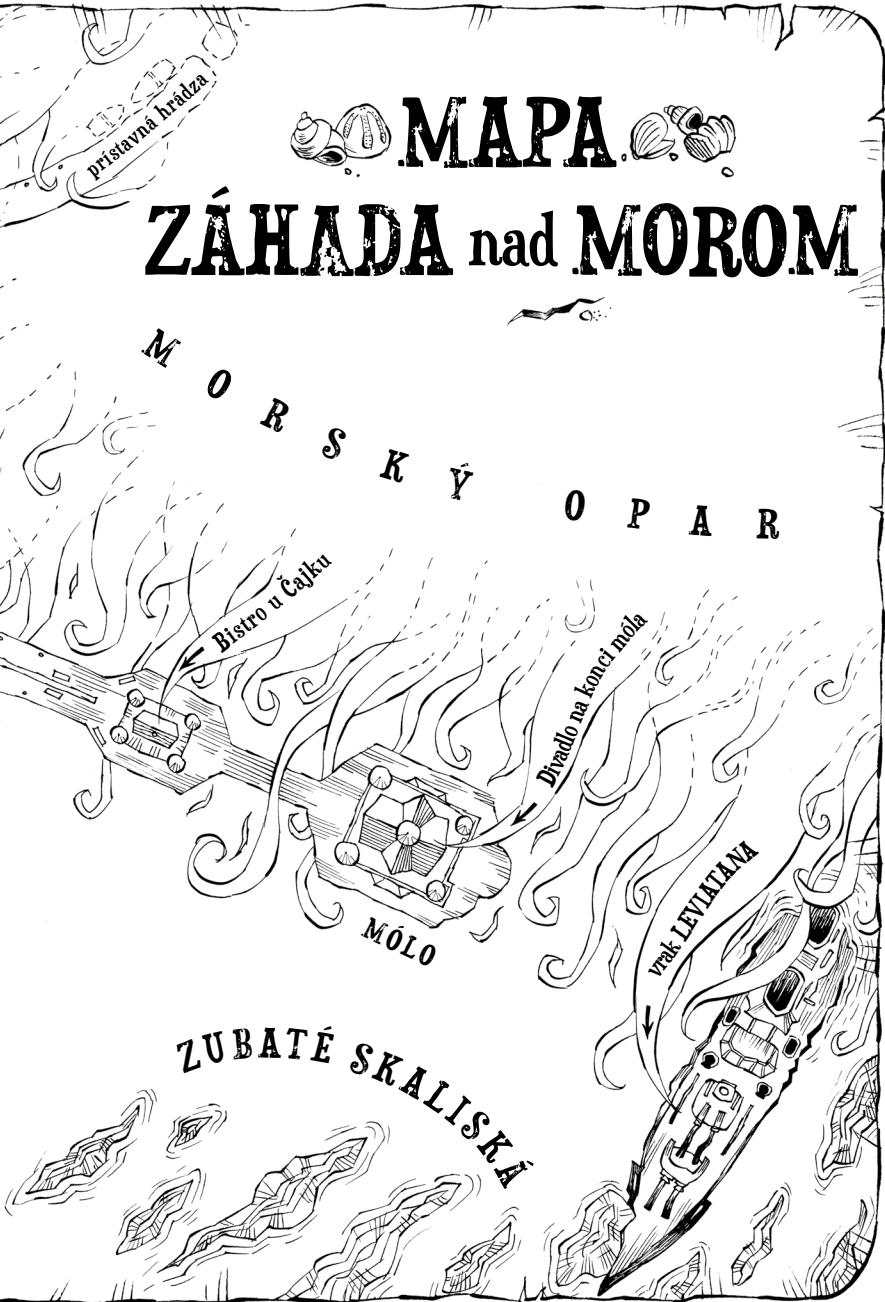
Bistro u čajku

Divadlo na konci móla

MÓLO

vrak LEVIATANA

ZUBATÉ SKALISKÁ

ZÁHADA NAD MOROM

MOŽNO STE V MESTEČKU ZÁHADA nad MOROM boli, a ani o tom neviete.

Keď ste prišli, bolo leto. Lízali ste zmrzlinu, snili sa na ležadle a čajky vám podchvíľou uchmatli pečený zemiačik. Možno ste sa s mamou vybrali ku skalám preskúmať slané jazierka a váš ocko zatiaľ našiel smiešnu mušľu. Pamätáte sa? A stavím sa, že keď ste napokon nastúpili do auta a vracali sa domov, zrak vám padol na svetelný nápis v strede móla – ZÁHRADA nad MOROM – a vy ste boli na najlepšej ceste zabudnúť na deň strávený pri mori.

Presne tak to tam vyzerá.

V lete.

No mali by ste sem zájsť v novembri, v čase prvých zimných búrok, keď ľadový severák, tak ako každý rok, strhne zo svetelného nápisu písmeno „R“. Keď z hladiny mora stúpa hustý opar, plazí sa uličkami mesta ako obrovské chápadlo a okná Grandhotela Nautilus bičuje slaná triešť. Záhadu nad Morom vtedy navštívi len málokto. Keď padne súmrak a vetrisko zavýja nad Zubatými skaliskami a vrakom bojovej lode *Leviatan*, o ktorom ešte i dnes kolujú chýry, že tam striehne úlisná malamandra, vtedy sa od pláže držia čo najďalej i miestni.

Ale vy zrejme neveríte na malamandru. Ste presvedčení, že rybia obluda neexistuje. To je v poriadku. Zostaňte pri svojej zmrzline a ležadlách. Tento príbeh asi aj tak nie je pre vás. Najlepšie urobíte, ak hneď teraz prestanete čítať. Zaklapnite knihu a zamknite ju do starej plechovej škatule. Omotajte škatuľu železnou reťazou, vyjdite na mólo a hodte ju do mora. A zabudnite, že ste niekedy počuli o mestečku menom Záhada nad Morom. Žite ďalej celkom normálnym životom – dospejte, nájdite si manžela či manželku, založte si rodinu. A keď budú vaše deti vedieť chodiť, vezmite ich na výlet k moru. V lete, ako inak. Prejdite sa po pláži a nájdite aj vy smiešnu mušľu. Zohnite sa po ňu. Tuším je na niečom prilepená... Ale na čom?

Na starej plechovej škatuli.

Zámka je odtrhnutá a reťaz fuč. Žeby to urobilo more? Keď škatuľu otvoríte, zistíte...

... že je prázdna.

Sú v nej len čierne šklabky, morské riasy a ešte dačo. Žeby...
sliz?

Za sebou začujete nejaký zvuk – akoby sa k vám niekto blížil. Akoby sa k vám niekto blížil mľaskavým, čvachtavým krokom.

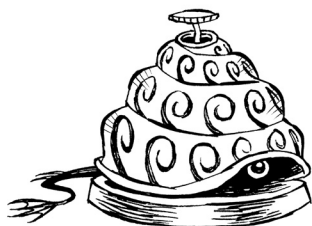
Obzriete sa.

A čo vidíte?

To snáď nie!

Tak dobre, možno je tento príbeh napokon predsa len aj pre vás.

GRANDHOTEL NAUTILUS

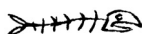
INAK, JA SA VOLÁM HERBERT CITRÓN. Ľudia mi však hovoria Herby. Pracujem v Oddelení strát a nálezov v Grandhoteli Nautilus a, ako vidíte, mám to aj na čiapke. Raz mi ktosi povedal, že vo väčšine hotelov Oddelenie strát a nálezov nie je, čo sa mi však nechce veriť. Veď čo by robili s vecami, ktoré sa stratili? Ako by sa k nim ľudia, ktorí ich stratili, opäť dostali?

Osobne si myslím, že som na takúto zodpovednú funkciu ešte primladý, no lady Krakenová – majiteľka hotela – sa rozhodla, že to miesto dostanem, a hotovo. Ani hotelový manažér pán Mäkkýš s tým nemôže nič urobiť. Hoci by rád – neznáša totiž všetkých a všetko, z čoho nie sú peniaze. Keby to záviselo

od neho, straty a nálezy by sa zrušili vo chvíli, ako sa stal manažérom, a môj kamrlík v hotelovej hale neďaleko recepcie by zadebnili na veky vekov. Keby sa to bolo bývalo stalo, nikdy by som nebol stretol to dievča.

Dievča, ktoré som pristihol pri tom, ako lezie ku mne do pivnice oknom.

Dievča, ktoré skríklo: „Skry ma!“

„Skry ma!“

Premeriam si ju pohľadom zhora nadol. No, vlastne skôr len zhora, pretože sa zasekla v otvorenom okne a pivničné okienka bývajú tesne pod stropom. Ak je zlodejka, tak nie bohvieaká zručná.

„Prosím!“

Pomôžem jej dnu. Žuchne rovno na mňa a takmer ma zadlávi. Vonku sneží a spolu s ňou mi dovnútra vletí aj poriadna zima.

Zdvihneme sa obaja zo zeme a zrazu stojíme zoči-voči. Na sebe má vytáhaný pulóver a na hustých kučeravých vlasoch vlnenú čiapku s brmbolcom. Vyzerá, že chce niečo povedať, no potom si to rozmyslí, pretože v tej chvíli začujeme kdesi nad sebou nahnevané hlasy. Nahnevané hlasy, ktoré sa, čo je horšie, približujú. Dievča na mňa zdesene hľadí s očami dokorán.

„Sem!“ šepnem a ťahám ho k obrovskému lodnému kufru, ktorý stojí zabudnutý v stratách a nálezočoch už niekoľko desaťročí. Než stihne niečo povedať, postrčím ho dnu a zavriem poklop.

Hlasy sú už pri mojom kamrlíku – počujem umrnčaný pisklavý hlas pána Mäkkýša, ktorý sa zjavne pokúša upokojiť niekoho, kto sa sťažuje. Schmatnem niekoľko stratených tašiek, dáždnikov a ďalších vecí, nahádzem ich na kufor a v duchu sa modlím, aby to vyzeralo, že tam ležia už celé roky. V tej chvíli zvonček na pulte – ľudia ho používajú, keď chcú, aby som sa im venoval – začne drnčať ako splašený. Popravím si čiapku, vybehnem po schodíkoch do svojho kamrlíka a nahodím výraz typu čo-pre-vás-môžem-urobiť?.

Ako prvého zbadám pána Mäkkýša, ktorý sa práve pokúša prekryť si plešinu zvyškom vlasov.

„Som si istý, že ide o nedorozumenie,“ prihovára sa niekomu jachtavo. „Dovoľte mi, aby som sa to pokúsil prešetriť...“

Ten niekto, s kým hovorí, je muž, ktorého som nikdy v živote nevidel. Na sebe má dlhý námornícky kabát, z ktorého crčí voda. Týči sa nad pultom ako hrozivo sa nakláňajúce temné bralo, oči ukryté pod vystúpeným šiltom ošarpanej kapitánskej čiapky. Pícha do zvončeka ukazovákou ako nožom. Keď ma zočí, prestane a nakloní sa dopredu, až ma celkom pohltí jeho tieň.

„Kde je...?!“ zahrmí hlasom, ktorý pripomína zvuk do seba narážajúcich mokrých žulových dosiek. „To dievča. Kde je?“

„Hm,“ odkašlem si a pokračujem afektovaným tónom, presne tak, ako mi kázal pán Mäkkýš hovoriť s hosťami. „Koho ráčite mať na mysli, pane?“

Mužove ústa, ktoré v žltkastej premočenej brade vyzerajú ako široké obrátené „V“, zlostne zasyčia. Všimnem si, že na brade a zájdených mosadzných gombíkoch sa mu zachytili vlákna morských rias. Šíri sa z neho akýsi čudný pach, ktorý neveští nič dobré.

„KDE JE?!“

Preglgnem. Nemôžem si pomôcť, čo mám robiť? Som len obyčajný zamestnanec hotela, ktorý má na starosti stratené veci. Na takéto niečo nie som školený.

„Veľavážený pane,“ zamraučí pán Mäkkýš, „som si istý, že túto záležitosť nejako vyriešime. Čo konkrétne sa vám stratilo?“

Chlapisko vytiahne svoje telo z môjho kamrlíka a vztýči sa nad pánom Mäkkýšom. Z kabáta vystrčí pravú ruku, ktorú mu dosiaľ nebolo vidno. Keď pán Mäkkýš zbadá, že na konci ruky, na mieste, kde zvyknú byť prsty, trčí tomu mužovi veľký železný hák, zakončený dlhým lesklým hrotom, akoby sa zrazu celý scvrkol.

„Dievča!“ zaburáca.

Na tomto mieste by som o pánu Mäkkýšovi rád povedal, že v prípade konfliktu nemá pochybnosti, na koho stranu sa treba prikloniť. Keďže vie, že proti neznámemu obrovi-votrelcovi nemá najmenšiu šancu, radšej sa s ním spolčí. Otočí sa ku mne.

„Herbert Citrón! Máte dolu nejaké dievča?“

Teraz sa nado mnou týčia obaja.

Pokrútim hlavou. Môj výraz z kategórie ako-vám-môžem-pomôcť sa razom rozplynie a ja sa skúsím aspoň pousmiať.

„Nie,“ prehovorím priškrteným hlasom. Neznášam, keď ma hlas takto nechá v štichu. „U mňa dolu sa žiadne dievča ne-skrýva. Vôbec žiadne.“

A práve vtedy sa podo mnou v pivnici ozve tiché žuchnutie. Ktoré znie presne tak, ako keď sa niekto, kto sa ukrýva v lodnom kufri, snaží urobiť si vo svojej skrýši trochu pohodlia.

Hups.

Bradatý námorník otvorí ústa, vyrazí zo seba víťazoslávny pazvuk a v tmavých očiach pod čapicou sa mu zablysne. Rozrazí dvere môjho kamrlíka, pritisne ma k stene a prejde popri mne.

Vtlačí sa do schodiska, ktorým sa schádza do pivnice, a keď zhrbený kráča pod nízkym stropom, zaplní celú chodbu.

Cupitám rýchlo za ním. Mimochodom, nie preto, že by som bol odvážny, skôr preto, že neviem, čo mám robiť.

Námorník zastane uprostred miestnosti a pohltí všetok priestor. Vidím, že hľadá na fliačik roztopeného snehu pod otvoreným pivničným okienkom. Vidím, že otáča hlavu a pohľadom sleduje mokré odtlačky nôh, ktoré vedú k lodnému kufru. Tašky a dáždniky, ktoré som naň naukladal, ležia popadané na zemi. Nad kufrom by v tejto chvíli pokojne mohol svietiť veľký nápis: „JU-CHÚ! TU SOM!“

Pán Mäkkýš, ktorý medzičasom tiež iniciatívne dobehol na miesto činu, všetko vidí a od zlosti celý očervenie.

„Herbert Citrón! Mal by som vás...!“

Čo by ma mal sa však kvôli mužovi s hákom namiesto ruky už nedozviem. Zdvihne hák vysoko nad hlavu a hneď ho zase pustí nadol. Ozve sa hrôzostrašná rana a ostrý hrot háka sa zasekne hlboko do poklopu kufra. Vzápätí ho odtiaľ vytrhne a zaháňa sa znova a znova, poklop kufra sa s každým ďalším úderom čoraz viac triešti a rozpadá. Všade okolo nás pršia úlomky dreva. Aj samotný kufor sa už začína rozpadáť. Chlap s pomocou zdravej ruky odtrhne zvyšnú časť poklopu, nazrie dnu a tam...

... nič!

Teda takmer nič. Uprostred všetkej tej spúšte sedí prekvapený pavúk. A vlnená čiapka s brmbolcom. Pozorujem pavúka, ako cupitá preč, a v duchu mu závidím. Neostáva nám, len sa uspokojiť s pohľadom na pestrofarebnú čiapku. Ktorá celkom určite patrí tomu dievčaťu.

Hákoruký podoberie čiapku špičkou háka. Pomalým kon-

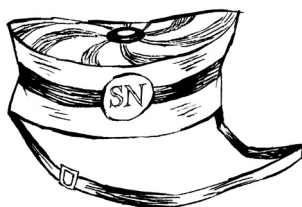
trolovaným pohybom. Otočí sa ku mne a podáva mi ju, s tvárou zamračenou ako obloha pred búrkou. Vystriem ruku, jemným pohybom zvesím čiapku z háka a sám netuším, ako je to možné, no nájdem v sebe dosť odvahy, aby som prehovoril nepriškrteným hlasom.

„To je len stratený predmet,“ poviem, „ktorý, hm, mi bol odovzdaný iba dnes ráno. E-ešte som ho n-nestihol zapísať do knihy.“

Rozhostí sa ticho. Potom Hákoruký zaručí – hrozivo a bez slov. Nato začne kývať obrovskými ručiskami z jednej strany na druhú a pustí sa prečesávať pivnicu. Padnem horeznačky na schody a tašky, kabáty, klobúky, spolu s kadejakými inými stratenými haraburdami – vrátane vecí, ktoré tu dole ležali nedotknuté v podstate odjakživa – lietajú vzduchom, zatiaľ čo sa to chlapisko zúfalo snaží nájsť dievča. No nenájde ho.

Lebo zmizlo.

VIOLETA MRENOVÁ

JE PO VŠETKOM. HÁKORUKÝ ODIŠIEL. Odišiel aj pán Mäkkýš, no neodpustil si to svoje: „Však počkajte, keď sa o tom dozvie lady Krakenová!“

Zdvihnem zo zeme akýsi úlomok. Je to kúsok lodného kufra. Tá stará haraburda mi bude chýbať – stála tu odnepamäti. Asi by si po ňu už nik neprišiel, no aj tak, nemám rád, keď sa veci strácajú natrvalo.

„Haló?!“ zavolám najhlasnejšie, ako si trúfnem, a rozhliadam sa vôkol seba. „Si tu?“

Ticho.

Vykročím k oknu. Mal by som ho zavrieť – je tu hrozná zima –,

no rozhodnem sa nechať ho pootvorené. Vonku už nesneží, za oknom sa však v hustých chumáčoch prevažuje morská hmla. Pripomína duchov.

Takže zmizla. Definitívne. Ani sa jej nečudujem. No pre každý prípad položím vlnenú čiapku na okenný parapet, nech ju vidí.

Začnem upratovať, ale keď zbadám na dlážke všetky tie porozhadzované veci, premkne ma smútok a po chvíli sklúčený klesnem do kresla. Je už neskoro a na dôkladné upratovanie nemám chuť ani energiu. Zahľadím sa do okienka malej piecky a sledujem, ako prvé polienko radostne vzbĺkne. Výhodou toho, že pracujem v stratách a nálezoch v tomto hoteli, je, že mám nárok na vlastné kachle a pár polienok na deň. Pána Mäkkýša to pochopiteľne štve, no musí to prežrieť, pretože tak je to od chvíle, čo vedenie tohto hotela prevzala lady Krakenová a tak to zrejme zostane navždy. Lady Krakenová totiž tvrdí, že vďaka piecke zostanú stratené veci suché a majitelia si ich budú môcť vyzdvihnúť v takom stave, v akom ich stratili. Pre mňa to znamená, že počas celej zimy je tu dolu útulne, plameň za malým okienkom pôsobia veselo a upokojujúco a...

Zrazu sa strhnem. „To tam budeš spať celú noc?“ ozve sa nejaký hlas.

Naproti za pieckou sedí dievča a v rukách drží vlnenú čiapku. Nadvihne obočie. Rýchlo si popravím čapicu, zrejme vyzerám komicky – gumička, ktorú mám mať pod bradou, sa mi totiž zachytila o ucho.

„Si tu dlho?“ opýtam sa a stihnem si všimnúť, že pivničné okno je už zatvorené.

Dievča pokrčí plecami. Konečne mám čas lepšie si ho prezrieť. Na opálenej tvári tmavohnedé oči a na hlave hustá hriva neposlušných kučier. Tipujem, že bude taká stará ako ja, tiež má

plus-mínus dvanásť, aj keď u mňa to s tým vekom nie je celkom jednoznačné, takže ťažko povedať. Hľadí na mňa bystrými očami a zjavne sa zabáva na tom, ako sa snažím odhadnúť, čo je zač.

Na sebe má kabát, ktorý jej je priveľký, a mne zrazu dôjde, že patrí k stratám a nálezom, ktoré mám na starosti. Topánky má svoje, sú skrz-naskrz premočené, a už na prvý pohľad je zrejmé, že to nie je tá najvhodnejšia obuv do zimy. Uvedomím si, že oheň v piecke pohasína, tak do nej priložím ďalšie polienko.

„Ty si...?“ začnem, no ona pokrúti hlavou, tak skúsim znova. „Alebo...?“ Ona sa však rozosmeje.

„Ani jedno, ani druhé,“ povie. „Nie som zlodejka a celkom určite nebývam v tomto hoteli.“

Asi sa tvárim trochu zmätene, pretože sa usmeje.

„No viem, kto si ty,“ dodá. „Herbert Citrón, slávny zamestnanec Oddelenia strát a nálezov Grandhotela Nautilus.“

„Slávny?“

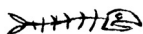
„Pre mňa určite. Prešla som stovky kilometrov, aby som ťa našla, Herbert...“

„Herby,“ preruším ju. Definitívne vzdám súboj s čapicou a rozhodnem sa dať si ju dolu.

„... pretože si myslím, že si jediný človek na svete, ktorý mi dokáže pomôcť.“

„To vážne?“ opýtam sa začudovane a bezradne sa poškrabem na hlave. „A to už prečo?“

„Pretože som stratená,“ povie. „A rada by som sa našla.“

O Grandhoteli koluje množstvo čudných legiend, no existuje jedna, o ktorej by som vám mal teraz porozprávať. Nebol som

pri tom, lebo sa to stalo pred dvanástimi rokmi, teda niekoľko rokov predtým, ako som sem prišiel. Je to príbeh o dieťati, ktoré našli opustené v hoteli, o jeho rodičoch, ktorí z ničoho nič zmizli, o záhadnom svetle, ktoré sa objavilo neďaleko pobrežia, o policajtoch, ktorí boli úplne všade, keď prečesávali celú oblasť z jedného konca na druhý. Na prístavnom múre sa našli dva páry úhľadne odložených topánok: mužských a ženských. A tiež odtlačky bosých nôh v piesku, ktoré viedli od prístavného múra priamo do mora.

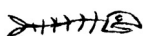
Je to smutný príbeh.

V piesku sa našli aj ďalšie, veľmi zvláštne odtlačky stôp – akoby sa z mora na breh vyteperilo niečo veľké s plutvami. No než ich stihol niekto odfotografovať, prišiel príliv a tak sa stalo, že túto informáciu napokon do spisu vôbec nezahrnuli.

Tento príbeh je dnes už skôr legendou.

Môj predchodca v Oddelení strát a nálezov mal s celou záležitosťou do činenia len okrajovo, pretože dieťa nemohol len tak označiť ceduľkou a odložiť na policu v hotelovej pivnici. Skrátka, odniesli ho a viac som o ňom nepočul.

Až doteraz...

„Fajn, ale dovoľm si ťa prerušiť,“ poviem tomu dievčaťu, pretože tuším, kam asi smeruje. „Ak aj si to legendárne stratené dieťa, ktoré medzičasom vyrástlo, naozaj neviem, ako by som ti mohol pomôcť. Mám na starosti stratené *veci*. Nie stratených ľudí. Musíš sa obrátiť na... nejakého detektíva alebo tak.“

„Máš predsa v náplni práce hľadať majiteľov stratených *vecí*. Ako pri tom postupuješ?“

„No, všímam si stopy, ktoré vedú...“

„Stopy! Vidíš?“ skočí mi do reči. „Ty si detektív. A ja som stopa.“

Opriem sa v kresle a založím si ruky na prsiach. „Tak to nefunguje. Keď vravím ‚stopy‘, mám na mysli indicie. Ako napríklad telefónne číslo, ktoré niekto načmára na zadnú stranu svojho kufra. Ty máš na zadnej strane načmárané telefónne číslo? Nie? Tak vidíš.“

„Ale mám toto,“ povie dievča, vsunie ruku do výstrihu vydratého pulóvra a vytiahne odtiaľ zloženú kartičku, ktorú má zavesenú na stužke okolo krku. Dá si ju dolu a podá mi ju.

Na prednej strane je obrázok opice, ktorá má na hlave kloúbik. Mám pocit, že je to šimpanz. V každom prípade to nie je obyčajná opica ani šimpanz, od pása nadol má telo ryby. Na zadnej strane kartičky sú písmená a čísla.

Prekvapene sa pozriem na dievča, pretože tú kartičku poznám. No nemienim mu to zatiaľ povedať, aby opäť nezačalo s tými rečami o tom, že som detektív.

„To som mala v postielke,“ povie dievča. „Keď ma pred dvadsiatimi rokmi našli v jednej z izieb tohto hotela. Musíš o tom niečo vedieť, Herbert.“

„Hovor mi Herby, a myslím to vážne,“ poviem a podám jej naspäť kartičku. „Iba pán Mäkkýš mi vraví Herbert.“

„Kto je pán Mäkkýš?“

„Hrozný človek. Keď ťa tu nájde, vyšmarí ťa na zasneženú ulicu. A mňa s najväčšou pravdepodobnosťou tiež.“

„Chcel si povedať, ak ma nájde.“

„Veď ťa už takmer našiel,“ poviem. „A len vďaka tebe sa mi sem dolu vrátil ten hrôzostrašný chlap, čo má namiesto ruky hák. Takže radšej zostanem pri tom *ked'*, ak dovoľíš.“

Dievča na mňa uprie nešťastný pohľad.

„Takže nie si ochotný sa tej mojej veci – toho môjho prípadu – ujať?“

„Veci? Akej veci?“ krútim neveriacky hlavou. „Pod vecami chápem predmety, ako sú kufre, tašky, dáždniky a tak. Dnes v noci tu môžeš zostať. Vonku mrzne a...“

Dievča sa celé rozžiari.

„... prípady zásadne neberiem, takže neviem, ako by som ti mohol byť nápomocný.“

„Inak, ja som Violeta,“ povie, schmatne ma za ruku a myk-sľuje mi ňou ostošeť. „Violeta Mrenová. A viem len to, že ak mi niekto dokáže pomôcť, tak si to práve ty, Herby.“

Akoby vôbec nepočúvala, čo som jej práve povedal. Vyzuje si tie svoje neuveriteľne špinavé topánky a položí ich k pecku. Chcem sa jej opýtať na Hákorukého. Chcem sa jej opýtať, kde bola celé tie roky. Potom si však uvedomím, že to dievča, Violeta Mrenová, je možno hladné, no keď otvorím ústa, že sa jej na to opýtam, zistím, že leží na kope kabátov a spí.

Zvažujem, že i ja zalomím – mám tu dolu rozkladaciu posteľ –, no odrazu sa zhora, kde mám pult, ozve prenikavé *cink-cink*. Dosť ma to prekvapí, pretože je neskorá noc. Pri tom zvuku sa tak zľaknem, že takmer vyskočím z kože. Po špičkách vyjdem po schodoch do svojho kamrlíka, no nikoho tam nevidím. Na pulte leží zložený lístok, adresovaný zamestnancovi Oddelenia strát a nálezov. Teda inými slovami mne.

Otvorím ho.

*Vážení Herbert Citrón!
Príďte, prosím, okamžite do mojej izby.
s pozdravom*

Lady Krakenová